

og som man vil prioritere bliver straffet fremover.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så går vi over til næste ordfører, hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Jeg må skuffe hr. Morten Bødskov, og jeg må sige til fru Anne-Marie Meldgaard, at jeg også har gjort mig tanker.

Under den nye socialdemokratiske formand har vi i ugevis været vidner til, hvordan partiets nye offensive, fremadvendte integrationspolitik skulle lanceres igennem en række hensigtserklæringer, f.eks. om, at erhvervsfrekvensen blandt indvandrere skulle hæves fra 57 til 70 pct. Ja, hvorfor ikke 100 pct.? Det lyder jo fortræffeligt, og vi synes alle sammen, at det er vældig godt, men problemet lovgivningsmæssigt er bare: Hvordan?

Kl. 16.10

Derfor har vi jo med stigende spænding ventet på konkrete løsningsforslag. I dag indtraf så sandhedens time. Hensigtserklæringerne er nu konkretiserede i beslutningsforslag fra S og R, bl.a. det her om en styrket indsats mod tvangsægteskaber.

Hvad ser vi? Et stykke rystende naivt tanke-spind, hvor fantasien helt er løbet af med forslagsstillerne, og hvor lidt nøgtern juridisk bistand ville have været en afgjort fordel. Altså helt ærligt, hvis ikke jeg vidste bedre, så ville jeg tro, det var noget fra Ungdomsparlamentet.

Sagen er jo, at vi i lovgivningen har et mangeløst effektivt våben mod tvangsægteskab, nemlig 24-års-reglen, som Socialdemokraterne – måske nødtvungent – bekender sig til, mens De Radikale afskyr den. Hvordan forener man så to holdninger med henblik på at fremstå samlet som et regeringsalternativ, eller hvordan tilslører man i det mindste uenigheden? Ved at lancere en ny og fantastisk plan mod tvangsægteskaber.

Først og fremmest skal der stå i straffeloven, at den slags er forbudt. Så skal offeret i den enkelte tvangsægteskabssag i samråd med myndighederne kunne melde forældrene til politiet, hvorefter et særligt beredent korps, et tvangsægteskabskorps, under rigspolitiet rykker ud. Forslagsstillerne har altså ikke forstået, at problemet for de unge ofre for den muslimske ægteskabspraksis netop er, at de ikke tør bryde med

deres forældre, der har hals- og håndsret over børnene og deres valg af ægtefælle, af frygt for æresdrab eller bare af frygt.

Hvordan vil det så gå, når politiet tropper op i hjemmet på en datters foranledning? Den bekymring kalder forslagsstillerne misforstået kulturel tolerance. Nej, den lider vi ikke af. Problemet er et andet. Problemet er, at der jo slet ingen politianmeldelser kommer.

Desuden skal der sættes et udregningsarbejde i gang. Der skal bygges ressourceenheder i de udenlandske ambassader. Der skal sættes en forskningsindsats i værk. Der skal være kommunale, sociale beredskaber, telefonisk døgnrådgivning, bosteder, oplysningskampagne og you name it. Hele dette ordrige forslag er båret af en tro på, at hvis bare man med ubegrænsede midler farer frem med pædagogik og forbud og politi og bål og brand, så kan man rulle 1.500 års muslimsk kulturtradition tilbage.

Det havde været interessant med en beregning af, hvad dette mastodontiske og formentlig komplet ineffektive apparat vil koste. Bare et slag på tasken. Er der ikke noget om, at Socialdemokraterne forlod forhandlingsbordet i forbindelse med strukturreformen med henvisning til, at regeringen ikke ville forholde sig til de økonomiske konsekvenser? Jamen hvordan skal vi andre dog tage et så løssluppet og økonomisk uspecificeret idékatalog som det her alvorligt?

I virkeligheden er det en tilbagevenden til den gamle udlændingelov fra før november 2001, hvor myndighederne ifølge § 9, stk. 1, nr. 2, skulle agere hjertepoliti ved at undersøge og afsløre, hvornår der var tale om tvangsægteskab, og hvornår de to unge elskede hinanden. I år 2000 meddelte Udlændingestyrelsen afslag på ægtefællesammenføring i ét, siger og skriver ét, tilfælde. I 2001 var det ni tilfælde, mens der efter bestemmelsen meddeltes tilladelse i 1.778 tilfælde. De tal taler vist for sig selv.

Og så til sidst: Helt utrolige er beslutningsfor-slagets afsluttende bemærkninger om, at kunstnerne af Folketinget skal opfordres til agitere for vores grundlæggende værdier og skildre indvandrerfamiliers generationskonflikter i tv-serier som »Matador« og »Familien Gregersen«. Her føler man sig simpelt hen hensat til Maokinas agitation for det store spring fremad.

Alt i alt tror jeg ikke Dansk Folkeparti kan støtte forslaget.

Kl. 16.15